

Σχέσεις ὀρθοδόξων Οἰκουμενιστῶν καὶ «Παγκοσμίου Συμβουλίου Ἐκκλησιῶν»*

*Ἡ κατάργησις
τῶν «Πατερικῶν Ὁρίων»
καὶ τῶν «Δογματικῶν Ὁχυρωμάτων»
μέσα στὰ πλαίσια τοῦ συγκρητιστικοῦ Οἰκουμενισμοῦ*

*«Πᾶν μὲν ὄριον Πατέρων κεκίνηται·
πᾶς δὲ θεμέλιος, καὶ εἴ τι ὀχύρωμα δογμάτων
διασεσάλευτα» (Μ. Βασιλείος, PG 32, 213Α)*

1. Ἀπὸ τὰ μέσα τοῦ **ΙΘ΄ αἰ.** ἀρχίζει στὴν Δύσει μία προσπάθεια γιὰ προσέγγισι, διάλογο, ἀλληλοκατανόησι καὶ συνεργασία τῶν διηρημένων Χριστιανῶν, ἡ ὁποία σὺν τῷ χρόνῳ διευρύνεται, διεθνοποιεῖται καὶ μορφοποιεῖται ὡς **Οἰκουμενικὴ Κίνησις**, περιλαμβάνουσα καὶ τοὺς Ὁρθοδόξους.

2. Ἡ **Οἰκουμενικὴ Κίνησις** θεσμοποιήθηκε τὸ 1948 μὲ τὸ λεγόμενο **«Παγκόσμιο Συμβούλιο Ἐκκλησιῶν» (Π.Σ.Ε.)**, στὴν ἰδρυτικὴ Α΄ Γενικὴ Συνέλευσί του (Amsterdam, 22.8-4.9.1948), κατὰ τὴν ὁποίαν συμμετεῖχαν ὡς ἰδρυτικὰ μέλη, ἐκτὸς τῶν Προτεσταντῶν, μόνον οἱ Ὁρθόδοξοι Ἐκκλησίες **Κωνσταντινουπόλεως, Κύπρου καὶ Ἑλλάδος** (οἱ λοιπὲς προσεχώρησαν σταδιακὰ ἀργότερα).

■ Ἡ **Συνέλευσις** αὐτὴ συγκροτήθηκε ἀπὸ 361 Ἀντιπροσώπους μὲ 238 Ἀναπληρωτὲς 147 Χριστιανικῶν Κοινοτήτων ἀπὸ 44 Κράτη.

3. Τὸ **«Π.Σ.Ε.»** ἐμφανίσθηκε ὡς ὀργανωτικὸς φορέας τῆς **Οἰκουμενικῆς Κινήσεως**, στὸν ὁποῖο δὲν ἀντιπροσωπεύονται ἰδιωτικὲς πρωτοβουλίες, ἀλλὰ ἐπίσημα οἱ Χριστιανικὲς Κοινότητες/Ὁμολογίες, **«στὸ πλαίσιο ἐνὸς τυπικὰ δυτικοῦ ὀργανωτικοῦ σχήματος, μιᾶς "ὁμοσπονδίας" ἐκκλησιῶν».**

4. Βάσει τοῦ **Καταστατικοῦ** τοῦ **«Π.Σ.Ε.»**, ὁ Ὄργανισμὸς αὐτὸς ὀρίζεται ὡς **«Κοινωνία Ἐκκλησιῶν»**, δηλαδὴ ἀποτελεῖ **«διεκκλησιαστικὴ κοινότητα»** κοσμικοῦ δικαίου, συμφώνως πρὸς τὸ 66 ἄρθρο τοῦ Ἑλβετικοῦ Ἀστικοῦ Κώδικος.

5. Τοιοῦτοτρόπως, ἡ Θεοῖδρυτος καὶ Ἄχραντος Νύμφη τοῦ Χριστοῦ, ἡ Ἁγιωτάτη Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία, ἡ Ὅποία **δὲν ἀνήκει πουθενὰ καὶ δὲν ἀποτελεῖ μέρος ἐνὸς συνόλου**, ἀλλὰ καλεῖ τοὺς πάντας νὰ ἐν-σωματωθοῦν στὸν Θεανθρώπινον Καθολικὸ Ὄργανισμό Της, γιὰ πρώτη φορὰ στὴν ἱστορία τοῦ Χριστιανισμοῦ ἐμφανίζεται νὰ **«ἀνήκη κάπου»:** σὲ μία **«Ὁμοσπονδία»** Χριστιανικῶν Κοινοτήτων, ὅπου ἡ Ἀλήθεια καὶ οἱ ποικίλες διαστρεβλώσεις Αὐτῆς (=οἱ αἱρέσεις) τίθενται στὸ αὐτὸ ἐπίπεδο, παραλλήλως πρὸς Αὐτὴν καὶ σὲ κλίμα ἀλληλο-αναγνωρίσεως (ὅλες εἶναι **«Ἐκκλησίες»**), δηλαδὴ ἐντὸς ἐνὸς προφανοῦς συγκρητιστικοῦ πλαισίου.

6. Μὲ τὴν συμμετοχὴ τῶν ὀρθοδόξων οἰκουμενιστικῶν Δικαιοδοσιῶν, σήμερα ἐν τῷ συνόλῳ αὐτῶν, στὸ «Π.Σ.Ε.», ἐπραγματοποιήθη ἡ ὑπέρβασις κάθε «ὀρίου» ἀνασταλτικοῦ ποῦ οἱ Ἅγιοι Πατέρες εἶχαν θέσει διὰ τῶν Ἱ. Κανόνων πρὸς ἀπαγόρευσιν τοῦ **συγχρωτισμοῦ** Ὁρθοδόξων καὶ Αἰρετικῶν, καὶ τοιουτοτρόπως τὸ συμπροσεύχασθαι, τὸ συνεορτάζειν, τὸ συνεσθῆναι κ.ἄ., ὄχι μόνον «**ἐνομιμοποιήθησαν**», ἀλλὰ καὶ ξεπεράσθησαν κατὰ πολὺ.

■ Ἐκτὸς ἀπὸ τοὺς γνωστούς Ἱ. Κανόνας: Ο´ καὶ ΟΑ´ Ἁγίων Ἀποστόλων, ΛΖ´, ΛΗ´, ΛΘ´ Λαοδικείας (ἀπαγόρευσις τοῦ **συνεορτάζειν**)· Ι´, ΜΕ´ καὶ ΞΕ´ Ἁγίων Ἀποστόλων, ΣΤ´, Θ´, ΛΒ´, ΛΔ´ καὶ ΛΖ´ Ἀντιοχείας, ΛΓ´ Λαοδικείας, Θ´ Τιμοθέου Ἀλεξανδρείας (ἀπαγόρευσις τοῦ **συμπροσεύχασθαι**), εἶναι πολὺ ἐνδεικτικὴ γιὰ τὴν **περιεκτικότητά** της ἢ σχετικὴ ἀντι-συγκρητιστικὴ διακήρυξις τοῦ Ἁγίου Μάρκου τοῦ Εὐγενικοῦ:

«Ἄπαντες οἱ τῆς Ἐκκλησίας Διδάσκαλοι, πᾶσαι αἱ Σύνοδοι καὶ πᾶσαι αἱ Θεῖαι Γραφαὶ φεύγειν τοὺς ἑτερόφρονας παραινῶσι καὶ τῆς αὐτῶν κοινωνίας διΐστασθαι».

(PG τ. 160, στλ. 101 ΓΔ/Ἐπιστολὴ πρὸς ἅπαντας τοὺς Ὁρθοδόξους).

7. Ἀπὸ τὸ πεδίο τοῦ ἀπηγορευμένου ἀπλοῦ **συγχρωτισμοῦ**, οἱ ὀρθόδοξοι Οἰκουμενισταὶ μετέβησαν στὸ πολὺ εὐρύτερο πεδίο τοῦ **συν-ανήκειν** σὲ ἓνα Σῶμα, τοῦ **συμπράττειν**, τοῦ **συμμαρτυρεῖν** καὶ **συνδιακονεῖν** τὸν κόσμον, ἐπιτρέποντες στὸ «Π.Σ.Ε.» νὰ σκέπτεται καὶ δραστηριοποιῆται ὡς διαθέτον κῦρος **ὑπερ-εκκλησίας**.

8. Τὸ ἐξῆς παράδειγμα εἶναι ἐνδεικτικὸ τῆς ταυτότητος τοῦ «Π.Σ.Ε.»:

«Πιστεύομεν», ἔλεγε τὸ 1991 ὁ τότε Γ.Γραμματεὺς τοῦ Ὄργανισμοῦ, «ὅτι τὸ ΠΣΕ ἔχει μίαν ἀποστολὴν νὰ ἐναγκαλιζέται ὅλας τὰς ἐκκλησίας μέλη καὶ μὴ. Ὅλα τὰ προγράμματά μας εἶναι σχεδιασμένα δι' ὅλους τοὺς Χριστιανούς, ὄχι μόνον δι' ἐκείνους ἐντὸς τῶν ἐκκλησιῶν μελῶν μας».

9. Τὸ «Συμπόσιον ὀρθοδόξων θεολόγων εἰς Valamo Φιλανδίας» (24-30.9.1977), ὑπὸ τὴν αἰγίδα τοῦ «Π.Σ.Ε.», μὲ σαφήνεια ὑπεστήριξε τὴν ἐξῆς ἄποψιν:

«Ὅ,τι εἶναι, κατὰ τινὰ τρόπον, νέον σήμερον, εἶναι τὸ γεγονός ὅτι ἡ προσπάθεια αὐτὴ [νὰ ἐφαρμοσθῇ ἡ Ἀποστολικὴ Πίστις εἰς νέας ἱστορικὰς καταστάσεις] γίνεται ἀπὸ κοινοῦ μὲ ἄλλα χριστιανικὰ σώματα, μετὰ τῶν ὁποίων δὲν ὑπάρχει πλήρης ἐνότης».

10. Αὐτὸ τὸ «ἀπὸ κοινοῦ» καταργεῖ ἐν τῇ πράξει τὴν ἐκκλησιολογικὴ ἀποκλειστικότητα τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας, ἐφ' ὅσον τὸ μοναδικὸ ἔργο Της, δηλαδὴ τὴν διακονίαν τοῦ κόσμου διὰ τῆς Ἀληθείας καὶ ἐν τῇ Ἀληθείᾳ τῆς Πίστεως, τὸ ἐκχωρεῖ καὶ σὲ «**ἄλλα χριστιανικὰ σώματα**», τὰ ὁποῖα ὅμως ἔχουν ἐκπέσει ἀπὸ τὴν Ἀλήθεια καὶ τὴν Ἐνότητα τῆς Ἐκκλησίας, ὡς ἐκ τούτου δὲ ἔχοντα ἀνάγκην μετανοίας καὶ ἐκκλησιοποιήσεως.

11. Τὸ «**συμπροσεύχασθαι**» εἶναι τόσον «**ἀθῶον**» ἐναντι τοῦ «**ἀπὸ κοινοῦ**», ὥστε ὁ ἀειμνηστος Σέρβος Δογματολόγος π. Ἰουστίνος Πόποβιτς θεωροῦσε τὴν ἀπόφασιν νὰ συμμετέχη ὡς ὀργανικὸ μέλος ἢ Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία στὸ «Π.Σ.Ε.» ὡς «**δουλικὸν ἐξευτελισμόν**», ὡς «**οἰκτρώς καὶ φρικωδῶς ἀντιαγιο-**

παραδοσιακὴν στάσιν», ὡς «έντροπήν», ὡς «ἀποκαλυπτικῶς φρικαλέαν» «κατὰ τὴν ἀνορθοδοξίαν καὶ ἀντιορθοδοξίαν τῆς» καὶ ὡς «ἀνήκουστον προδοσίαν».

12. Οἱ βαρύτατοι αὐτοὶ χαρακτηρισμοὶ τοῦ π. Ἰουστίνου Πόποβιτς, ὅταν δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ κατανοηθοῦν θεολογικά, κατανοοῦνται πρακτικὰ μὲ τὰ ἐξῆς παραδείγματα.

α. Ἡ ζωὴ τοῦ «Π.Σ.Ε.» (οἱ ἀποφάσεις καὶ «μαρτυρία» του στὸν σύγχρονο κόσμον) διαμορφώνεται καὶ ἐξαρτᾶται ἀποκλειστικὰ «ἀπὸ τὴν ποσοτικὴ ὑπεροχὴ τῶν προτεσταντικῶν ψήφων».

• Παρατήρησις **α΄**: Ἡ «μαρτυρία» τῆς Ὁρθοδοξίας (ἀπὸ κοινοῦ μὲ τὴν πολύμορφη αἵρεσι τοῦ Προτεσταντισμοῦ) τίθεται ὡς θέμα «ψηφοφορίας»!...

β. Στὴν *Κεντρικὴ Ἐπιτροπὴ (Κ.Ε.)* τοῦ Συμβουλίου «ένας καὶ μόνο ἀπὸ τοὺς δεκατρεις μετέχοντες προτεσταντικούς κλάδους, οἱ Καλβινιστές, ἔχουν σαφῆ πλειοψηφία σὲ σχέση μὲ τὸ σύνολο τῶν ὀρθοδόξων».

γ. «Καὶ μόνο οἱ Μεθοδιστὲς ἔχουν συντριπτικὴ πλειοψηφία σὲ σχέση καὶ μὲ τὰ τέσσερα μαζί πρεσβυγενῆ Πατριαρχεῖα τῆς Ὁρθοδόξου Ἀνατολῆς».

δ. Τὸ ἐκπληκτικώτερο: «Τόσο τὸ Πατριαρχεῖο Ἀλεξανδρείας ὅσο καὶ τὸ Πατριαρχεῖο Ἀντιοχείας ἔχουν στὴν Κεντρικὴ Ἐπιτροπὴ τοῦ Π.Σ.Ε. τὸν ἴδιον ἀριθμὸ ἀντιπροσώπων μὲ τὸν «Στρατὸ Σωτηρίας» (Salvation Army), τοῦ ὁποῖου οἱ Ἀντιπρόσωποι «δηλώνουν συνήθως ἀποχὴ ἀπὸ συζητήσεις σχετικὲς μὲ τὸ Ποτήριον τῆς Εὐχαριστίας, ἐπειδὴ στίς δικές τους συνάξεις τὸ ἔχουν καταργήσει γιὰ τὸν ἀπλούστατον λόγον ὅτι εἶναι... ἀντιαλκοολικοί!»

• Παρατήρησις **β΄**: Οἱ φορεῖς καὶ ἐκφραστὲς τῆς Συνοδικῆς καὶ Πατερικῆς Ὁρθοδόξου Θεολογίας ἔχουν τὴν ἴδια ψῆφο μὲ τὸν ἀντι-αλκοολικὸ ἀντιπρόσωπον τοῦ «Στρατοῦ Σωτηρίας»!...

13. Ἡ πρακτικὴ τῆς *ψηφοφορίας*, ἔστω καὶ ἂν σήμερα καταβάλλεται προσπάθεια βελτιώσεως ἢ ἀλλαγῆς τῆς σχετικῆς διαδικασίας (πάντως ἀτελέσφορος), ὠδήγησε φυσιολογικὰ σὲ ἕναν *δογματικὸν, κανονικὸν καὶ ἠθικὸν «μινιμαλισμὸν»* ἐντὸς τοῦ «Π.Σ.Ε.», ὁ ὁποῖος βεβαίως δὲν ἀποκρύπτεται, ὅταν λ.χ. ὁ Γενικὸς Γραμματέας τοῦ Ὄργανισμοῦ ὠμολόγησε δημοσίως πρὸ πέντε περιπίου ἐτῶν τὰ ἀκόλουθα:

«Ἡ ἐνότης τῶν χριστιανικῶν Ἐκκλησιῶν ἀντιμετωπίζει νέα σοβαρὰ προβλήματα στοὺς κόλπους τοῦ Παγκοσμίου Συμβουλίου Ἐκκλησιῶν λόγω διαφορῶν σὲ θέματα χριστιανικῆς ἠθικῆς, ὅπως τὰ ἀκυητήρια φάρμακα («ἀντισυλληπτικά»), ἡ σεξουαλικὴ ἀγωγή καὶ ἡ ὁμοφυλοφιλία» καὶ διευκρίνισε περαιτέρω, ὅτι *«πολλὲς ἀπὸ τὶς 330 Ἐκκλησίες μέλη τοῦ Συμβουλίου δέχονται ἀναντίρρητα τὴν ὁμοφυλοφιλίαν καὶ ἔχουν εἰδικὲς τελετὲς γιὰ ὅσα ζεῦγν ὁμοφυλοφίλων θέλουν νὰ ἐπισφραγίσουν τὶς σχέσεις των μὲ τὸν γάμον».*

• Παρατήρησις: Εἶναι δυνατὸν ἡ Ὁρθοδοξία νὰ *συν-ανήκη* μὲ τέτοιες «Ἐκκλησίες» σὲ ἕναν Ὄργανισμὸν καὶ νὰ *συν-διακονῆ* μὲ αὐτὲς τὸν κόσμον;!...

14. Τὸ γεγονός, ὅτι τὸ «Π.Σ.Ε.» σκέπτεται καὶ ἐνεργεῖ ὡς *ὑπερ-ἐκκλησία* παρὰ τὰ ἀντιθέτως λεγόμενα, εἶναι σαφὲς ἀπὸ τοὺς «Σκοποὺς» του, βάσει τοῦ *Καταστατικοῦ* του, οἱ ὁποῖοι μαρτυροῦν γιὰ τὴν προφανῆ οἰκειοποίησιν ὑπ' αὐτοῦ τοῦ ἔργου τῆς Μιάς καὶ Μοναδικῆς Ἐκκλησίας, δηλαδὴ τῆς Ὁρθοδοξίας.

■ Το «Π.Σ.Ε.» συνεστήθη προκειμένου:

«2. *Νὰ διευκολύνῃ τὴν κοινὴν μαρτυρίαν τῶν Ἐκκλησιῶν εἰς ἓνα ἕκαστον τόπον καὶ εἰς ἅπαντας τοὺς τόπους.*

3. *Νὰ ὑποστηρίξῃ τὰς Ἐκκλησίας ἐν τῷ παγκοσμίῳ ἱεραποστολικῷ καὶ εὐαγγελιστικῷ αὐτῶν ἔργῳ.*

4. *Νὰ ἐκφράξῃ τὸ κοινὸν ἐνδιαφέρον τῶν Ἐκκλησιῶν ἐν τῇ ὑπηρεσίᾳ τῶν ἀνθρωπίνων ἀναγκῶν, τῆς κατακρημνίσεως τῶν μεταξὺ τῶν ἀνθρώπων ἐμποδίων καὶ τῆς προαγωγῆς μιᾶς ἀνθρωπίνης οἰκογενείας ἐν δικαιοσύνῃ καὶ εἰρήνῃ.*

5. *Νὰ προάγῃ τὴν ἀνανέωσιν τῶν Ἐκκλησιῶν ἐν τῇ ἐνότῃ, τῇ λατρείᾳ, τῇ ἀποστολῇ καὶ τῇ ὑπηρεσίᾳ».*

15. Μέχρι τώρα ἔχουν συνέλθει οἱ ἐξῆς ὀκτὼ Γενικὲς Συνελεύσεις (Γ.Σ.) τοῦ «Π.Σ.Ε.»:

Α΄ Γ.Σ. στὸ Ἄμστερνταμ τῆς Ὁλλανδίας (1948).

Β΄ Γ.Σ. στὸ Ἐβανστον τῶν Η.Π.Α. (1954).

Γ΄ Γ.Σ. στὸ Νέο Δελχί τῆς Ἰνδίας (1961).

Δ΄ Γ.Σ. στὴν Οὐψάλα τῆς Σουηδίας (1968).

Ε΄ Γ.Σ. στὴν Ναϊρόμπι τῆς Κένυα (1975).

Ζ΄ Γ.Σ. στὸ Βανκούβερ τοῦ Καναδᾶ (1983).

Ζ΄ Γ.Σ. στὴν Κανμπέρρα τῆς Αὐστραλίας (1991).

Η΄ Γ.Σ. στὴν Χαράρε τῆς Ζιμπάμπουε (1998).

16. Εἶναι πολὺ χαρακτηριστικὸ, ὅτι στὶς Γ.Σ. δεσπόζει κυριολεκτικὰ ἡ «κοινὴ οἰκουμενικὴ λατρεία» (*worshipping together ecumenically*), δηλαδὴ ὁ Λατρευτικὸς Συγκρητισμὸς, ὅπως βεβαίως καὶ σὲ ὅλα τὰ «οἰκουμενικὰ συνέδρια», διότι – ὅπως παρατηρεῖ πολὺ εὐστοχα καὶ διεισδυτικὰ ὁ Καθηγητὴς κ. Ἄνδρέας Θεοδώρου,

«*Διὰ τῆς κοινῆς λατρείας καλλιιεργεῖται ὁ οἰκουμενικὸς ἐκεῖνος συμπευματισμὸς καὶ δημιουργεῖται τὸ κατάλληλον ἐκεῖνο ψυχολογικὸν κλίμα, ἅτινα τοῦτο μὲν προκαλοῦν βαθμιαίαν ἄμβλυνσιν τοῦ αἰσθήματος τοῦ ἀποχωρισμοῦ καὶ τῆς διαστάσεως τῶν Ἐκκλησιῶν, τοῦτο δὲ σημαντικῶς προωθοῦν τὴν φιλενωτικὴν οἰκουμενικὴν προσπάθειαν καὶ πολιτικὴν. Ἡ λατρευτικὴ αὕτη τῶν οἰκουμενικῶν συνεδρίων ὑποδομὴ καὶ ἡ ἐπιμελὴς καλλιέργεια τῶν ποικίλων λατρευτικῶν ἐκδηλώσεων ἐντὸς τῶν οἰκουμενικῶν συνάξεων ἐμφαίνουσι, ὅτι αἱ οἰκουμενικαὶ συνελεύσεις δὲν εἶναι – καὶ δὲν πρέπει νὰ εἶναι – συναντήσεις φιλικαὶ καὶ ἀκαδημαϊκαὶ ἀποσκοποῦσαι εἰς τὴν διὰ συζητήσεων καὶ ἐρεῦνης ἀνεύρεσιν τῆς ἀληθείας, ἀλλὰ πλέον τι τούτων, ἐν εἶδος οἰκουμενικῆς Ἐκκλησίας συνεργομένης ἐπὶ τὸ αὐτὸ καὶ λατρευούσης ἀπὸ κοινοῦ τὸν Κύριον καὶ Δεσπότην τῶν ἀπάντων».*

17. Ὁ τρόπος καὶ ἡ ποιότης ἐργασίας στὶς συνεδρίες τῆς Ὀλομελείας, τῶν Τμημάτων, Ὑποτμημάτων καὶ Ἐπιτροπῶν, ὡς καὶ ἡ ποιότης τῶν κειμένων τῆς Ζ΄ Γ.Σ. στὴν Κανμπέρρα τῆς Αὐστραλίας (7-20.2.1991), τὰ ὅποια ἔχουν ἐπαρκῶς ἀναλυθῆ καὶ συνοψίζονται ὡς κατωτέρω, μᾶς βοηθοῦν νὰ κατανοήσουμε τὸν

τρόπο λειτουργίας γενικά τῶν *Συνελεύσεων* τοῦ «Π.Σ.Ε.» καὶ τὴν μεγάλη φθορὰ πού ὑφίστανται οἱ μετέχοντες ὀρθόδοξοι Οἰκουμενισταί.

«*Άνεμος ἀποθεολογήσεως*»· «*πρόχειρος, ἐρασιτεχνικὸς καὶ παιδαριώδης τρόπος παρουσιάσεως*»· «*ὑποβάθμισις θεματολογίας*»· «*ἀπουσία ἀπαντήσεως Θεοῦ στὸ κοινωνιστικὸ ἄγχος*»· «*μαχητικὸς ὀριζονταλισμὸς*»· «*δῆθεν πνευματολογία*»· «*τυρρανία χρόνου*»· «*χαμηλῆς ποιότητος κείμενα*»· «*τεραστία γραφειοκρατικὴ διόγκωσις*»· «*ἐπικράτησις πολιτικῶν καὶ ἰδεολογικῶν σκοπιμοτήτων καὶ προτιμήσεων*»· «*ἐπὶ τροχάδην ψηφίσματα*»· «*σύγχυσις*», «*ἀνησυχία*», «*δυσαρέσκεια*», «*πικρία*» καὶ «*ἀδιέξοδα*» τῶν ὀρθοδόξων· «*τέλος ἐποχῆς γεροντισμοῦ*»· «*μαχητικὰ διεισδύσεις νέων καὶ μὴ θεολόγων*»· «*ἀνορθόδοξοι τρόποι προβολῆς καὶ ἐπιβολῆς αἰτημάτων*»!!!...

18. Ἡ τραγικὴ ὄντως θέσις τῶν ὀρθοδόξων Οἰκουμενιστῶν ἐντὸς τοῦ «Π.Σ.Ε.» ἔμελλε νὰ καταστῇ τραγικώτερα σὺν τῷ χρόνῳ, ἐφ' ὅσον ὁ Διαχριστιανικὸς Συγκρητισμὸς τοῦ *Συμβουλίου* σταδιακὰ διευρύνθηκε σὲ Διαθρησκειακὸ Συγκρητισμὸ μὲ τὴν καθοριστικὴ συμβολὴ δυστυχῶς τῶν ὀρθοδόξων (Ἐντὶς Ἀμπέμπα Αἰθιοπίας, 10-21.1.1971, Κεντρικὴ Ἐπιτροπὴ).

■ Οἱ ὀρθόδοξοι Οἰκουμενισταί, ἂν καὶ εἶναι ἐνήμεροι γιὰ «*τίς συγκρητιστικὲς αὐθαιρεσίαι τῶν προτεσταντῶν, πού πάνε νὰ μετατρέψουν τὸ ΠΣΕ σὲ Λέσχη θρησκευομένων ἀνθρώπων καὶ ομάδων, πού μάλιστα δὲν εἶναι ἀπαραίτητο νὰ εἶναι μόνο χριστιανοί*», ὅμως ἐξακολουθοῦν νὰ συγχρωτίζονται στὴν συγκρητιστικὴ «*Λέσχη*» τῆς Γενεύης.

19. Δὲν θὰ πρέπει νὰ λησμονῆται ποτὲ ἓνα στοιχεῖο, πού τονίζει μὲ ιδιαίτερη ἔμφασι τὴν μεγάλη πτώσι τῶν συμμετεχόντων στὸ «Π.Σ.Ε.» ὀρθοδόξων Οἰκουμενιστῶν: εἶναι ἡ *Ἐγκύκλιος τοῦ 1920* τῆς Ἐκκλησίας Κωνσταντινουπόλεως, γνωστὴ ὡς «*Διάγγελμα τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου πρὸς τὰς ἀπανταχοῦ Ἐκκλησίας τοῦ Χριστοῦ*».

■ Ἡ σημασίαι τῆς *Ἐγκυκλίου* αὐτῆς κατανοεῖται, ὅταν ληφθῇ ὑπ' ὄψιν ὅτι χαρακτηρίζεται ὑπὸ τῶν Οἰκουμενιστῶν ὡς ὁ «*χρυσοῦς κανὼν*» καὶ «*ὀριακὴ ἔκφραση τοῦ Ὄρθοδόξου Οἰκουμενισμοῦ*» καὶ ὡς «*ὀρόσημο στὴν ἱστορίαι τῆς Οἰκουμενικῆς Κινήσεως*», ἐφ' ὅσον ὄχι μόνο προέτεινε τὴν δημιουργία καὶ σύμπηξι μιᾶς «*Κοινωνίας τῶν Ἐκκλησιῶν*» (πρότασις πού ὑλοποιήθηκε τὸ 1948 μὲ τὴν ἴδρυσι τοῦ «Π.Σ.Ε.»), ἀλλὰ καὶ μία σειρά μέτρων (ἓνα «*σχέδιο*») «*συναφείας*», «*προσεγγίσεως*» καὶ σταθερᾶς «*συνοδοιοποιίας τῶν ὀρθοδόξων μὲ τὸν λοιπὸ χριστιανικὸ κόσμον*».

20. Οἱ προτάσεις αὐτές, οἱ ὁποῖες υἰοθετήθησαν πλήρως καὶ ἐπισημώθησαν, ὥστε σήμερα νὰ χαρακτηρίζονται ὅλες μαζί ὡς «*Βήματα πρὸς Σταθεροποίησιν τοῦ Κοινοῦ Χριστιανικοῦ Φρονήματος*», εἶναι οἱ ἑξῆς:

- α. «*Δημιουργία κοινῆς ἡμερολογίου*»·
- β. «*Ἐντατικώτερα ἐπικοινωνία δι' ἀλληλογραφίας*»·
- γ. «*Οἰκειότερα συσχετίσις τῶν ἀντιπροσώπων τῶν Ἐκκλησιῶν*»·
- δ. «*Ἐπικοινωνία καὶ "συναδέλφωσις" Θεολογικῶν Σχολῶν*»·
- ε. «*Προώθησις τῶν οἰκουμενικῶν σπουδῶν*»·
- ς. «*Οἰκουμενικὸν πνεῦμα εἰς τὴν καθόλου παιδείαν*»·

- ζ. «Θεολογικοί διάλογοι καὶ συνέδρια»
- η. «Οἰκουμενικὴ διαπαιδαγώγησις τοῦ πληρώματος ὄλων τῶν ὁμολογιῶν»
- θ. «“Συναδέλφωσις” Ἐπισκοπῶν καὶ Μητροπόλεων διαφόρων ὁμολογιῶν»
- ι. «Κοινὸς ἑορτασμὸς θρονικῶν ἑορτῶν καὶ πολιούχων ἀγίων»
- ια. «Λύσις δογματικῶν προβλημάτων»
- ιβ. «Ἀμοιβαίος σεβασμὸς τῶν ἡθῶν καὶ ἐθίμων»
- ιγ. «Ἀποφυγὴ δημιουργίας νέων προβλημάτων»
- ιδ. «Παραχώρησις εὐκτηρίων οἰκῶν»
- ιε. «Μικτοὶ γάμοι»
- ις. «Συνεργασία ἐπὶ εὐρυτάτου ἐπιπέδου εἰς ἐπίκαιρα προβλήματα».

21. Τοιοῦτοτρόπως, μέσῳ ἰδίως τοῦ «Π.Σ.Ε.», τὸ συγκρητιστικὸ αὐτὸ «σχέδιο» ἔλαβε τὴν τελικὴ του μορφή στὸ γενικὸ πλαίσιο τῆς «Κοινῆς Διακονίας», ἡ ὁποία ἐπιτρέπει, κατὰ τοὺς Οἰκουμενιστὰς τοῦ Φαναρίου:

«τὴν ἀγαστὴν συνεργασίαν ὄλων τῶν χριστιανικῶν δυνάμεων εἰς τὸν ἠθικόν, κοινωνικόν, ἱεραποστολικὸν καὶ διακονικὸν τομέα, ἀνεξαρτήτως τῶν βασικῶν θεολογικῶν αὐτῶν διαφορῶν, ὡς τοῦτο ὑπεγράμμισε πρὸ ἑβδομηκονταετίας ἤδη ἡ γνωστὴ Ἐγκύκλιος τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου τοῦ ἔτους 1920».

22. Ἡ σοβαρότης τοῦ ζητήματος, τὸ ὁποῖο θέτει ἡ θεολογικὴ κακοδοξία τῆς «Κοινῆς Διακονίας», ὅπως αὐτὴ ἐνεφανίσθη καὶ ἐκαλλιεργήθη στὰ πλαίσια τῆς Οἰκουμενικῆς Κινήσεως, καὶ ἰδίως τοῦ θεσμικοῦ της Ὀργάνου, δηλαδὴ τοῦ «Π.Σ.Ε.», προκαλεῖ κυριολεκτικὰ ἴλιγγο, ἐφ’ ὅσον ἔχει γίνεῖ ἀποδεκτὴ *συλλογικὰ πανορθόδοξα καὶ ἐπίσημα.*

■ Τὸ «Διάγγελμα» τοῦ 1920 ἔγινε δεκτὸ ἀπὸ τὴν «Α΄ Πανορθόδοξον Διάσκεψιν τῆς Ρόδου» (1961), ἡ ὁποία στὸν «Κατάλογον τῶν θεμάτων τῆς μελλούσης Πανορθόδοξου Προσυνόδου» καὶ εἰδικώτερα στὴν ὑποδιαίρεσι «V. Σχέσεις τῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας πρὸς τὸν λοιπὸν χριστιανικὸν κόσμον» καὶ στὸ θέμα «ΣΤ. Ὀρθοδοξία καὶ Οἰκουμενικὴ Κίνησις», προβλέπει *«τὴν ἐν τῷ πνεύματι τῆς Πατριαρχικῆς Ἐγκυκλίου τοῦ 1920 παρουσίαν καὶ συμμετοχὴν τῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας ἐν τῇ Οἰκουμενικῇ Κινήσει».*

23. Θὰ κατακλείσω τὶς ἐντελῶς ἐνδεικτικὲς αὐτὲς ἀναφορὰς στὸ «Π.Σ.Ε.» καὶ τὶς σχέσεις τῶν ὀρθοδόξων Οἰκουμενιστῶν μὲ αὐτό, οἱ ὁποῖες ἐγείρουν μεῖζον θέμα Πίστεως, μὲ τὴν ὑπενθύμησι ὅτι ἡ μεγάλη καὶ ἀνεπανάληπτος αὐτὴ συλλογικὴ πτώσις τῆς συμμετοχῆς στὸν Οἰκουμενικὸ Ὀργανισμὸ τῆς Γενεύης ἔχει ἀνανεωθῆ ἑπανελλημμένως.

■ Συλλογικὲς ἀποφάσεις συμμετοχῆς στὸ «Π.Σ.Ε.» ἐλήφθησαν:

- α. στὴν «Δ΄ Πανορθόδοξον Διάσκεψιν» (Σαμπεζῦ 1968)
- β. στὴν «Α΄ Προσυνοδικὴ Πανορθόδοξον Διάσκεψιν» (Σαμπεζῦ 1976)
- γ. στὴν «Γ΄ Προσυνοδικὴ Πανορθόδοξον Διάσκεψιν» (Σαμπεζῦ 1986)
- δ. στὴν «Διορθόδοξον Σύσκεψιν» (Σαμπεζῦ 1991)

- ε. στην «*Ἱερὰν Σύναξιν τῶν Προκαθημένων τῶν Ὁρθοδόξων Ἐκκλησιῶν*» (Φανάριον 1992)·
ς. στην «*Διορθόδοξον Συνάντησιν*» (Θεσσαλονίκη 1998).

24. Ἔχει ἰδιαίτερη σημασία καὶ πρέπει νὰ τονισθῆ, ὅτι ἡ ἐπανειλημμένη αὐτὴ ἀνανέωσις τῆς πανορθόδοξου συμμετοχῆς στὸ «*Π.Σ.Ε.*» ἔχει γίνεи παρὰ τὴν *πλήρη γνῶσιν* ἐκ μέρους τῶν ὀρθοδόξων Οἰκουμενιστῶν τῆς *σταθερᾶς καὶ συνεχοῦς ἀπομακρύνσεως τοῦ Συμβουλίου ἀπὸ τὴν Εὐαγγελικὴ Ἀλήθεια καὶ Ἠθική.*

■ «*Παρὰ τὶς διαμαρτυρίες τῶν Ὁρθοδόξων*», παραδέχεται ἐπιφανῆς ὀρθόδοξος Οἰκουμενιστής, «*ἐγκρίθησαν ἠθικοὶ κανόνες ποὺ ἀντιστρατεύονται τὴν (Ἁγία) Γραφή: ἡ ὁμοφυλοφιλία, ὁ λεσβιασμός, οἱ ἐκτρώσεις, καὶ γενικὰ ἀναποδογυρίσθηκε ὀλόκληρη ἡ χριστιανικὴ βιβλικὴ καὶ παραδοσιακὴ ἠθική!*»!...

25. Ἀναφέρω ἐνδεικτικὰ τὶς πλέον πρόσφατες ἐπίσημες καὶ πανορθόδοξες μαρτυρίες, οἱ ὁποῖες ἀποδεικνύουν τὴν *πλήρη γνῶσιν* ἐκ μέρους τῶν ὀρθοδόξων Οἰκουμενιστῶν τοῦ χριστιανικοῦ ἐκφυλισμοῦ τοῦ «*Π.Σ.Ε.*»:

α. τὸ κείμενο ποὺ κατέθεσαν οἱ ὀρθόδοξοι Ἀντιπρόσωποι στὴν Ζ΄ *Γενικὴ Συνέλευσι* τοῦ «*Π.Σ.Ε.*» (Κανμπέρρα Αὐστραλίας, Φεβρουάριος 1991), μὲ τίτλο: «*Σκέψεις τῶν Ὁρθοδόξων Συνέδρων*»·

β. τὴν «*Ἐκθεσι*» ποὺ συνέταξε ἡ «*Διορθόδοξος Σύσκεψις*» (Σαμπεζῦ Γενεύης, Σεπτέμβριος 1991), μὲ τίτλο: «*Αἱ Ὁρθόδοξοι Ἐκκλησίαι καὶ τὸ ΠΣΕ*»·

γ. τὸ τελικὸ κείμενο τῆς «*Διορθόδοξου Συναντήσεως*» (Θεσσαλονίκη, Μάϊος 1998), μὲ τίτλο: «*Ἀξιολογήσεις νεωτέρων δεδομένων εἰς τὰς σχέσεις Ὁρθοδοξίας καὶ Οἰκουμενικῆς Κινήσεως*»·

δ. τὶς σχετικὲς ἐπισημάνσεις τοῦ «*Ὁρθόδοξου Συμποσίου*» (Δαμασκός, Μάϊος 1998).

26. Μετὰ τὴν Η΄ Γ.Σ. στὴν Χαράρε τῆς Ζιμπάμπουε (1998), ἐγινε ἡ ἐξῆς λυπηροτάτη μὲν, πλὴν ἀληθεστάτη διαπίστωσις:

■ Τελικὰ «*ἡ κρίσις στὴν Ὁρθόδοξη Ἐκκλησία εἶναι ἐξ ἴσου βαθιὰ μὲ τὶς Προτεσταντικὲς. Εἶναι κρίσις αὐτοσυνειδησίας, ὑπευθυνότητας, συνέπειας λόγου καὶ ἔργου, αὐτοσεβασμοῦ, ἀληθινῆς ἐνότητας, καί, ἴσως πάνω ἀπ' ὅλα, Θεολογίας*».

27. Τὴν σύνοψι ὅλων τῶν ἀνωτέρω, τὰ ὁποῖα συντελοῦνται ἐντὸς τοῦ «*Π.Σ.Ε.*», τοῦ κορυφαίου αὐτοῦ θεσμικοῦ Ὀργάνου τῆς *Οἰκουμενικῆς Κινήσεως*, μὰς δίδει ὁ πλέον ἀρμόδιος, δηλαδὴ ὁ Καθηγητῆς τῆς Συμβολικῆς καὶ τῆς Ἱστορίας τῶν Δογμάτων κ. Ἀνδρέας Θεοδώρου, ὁ ὁποῖος ἀποφαίνεται ὡς ἐξῆς:

«*Ὁ Οἰκουμενισμὸς δὲν εἶναι αἵρεσις καὶ παναίρεσις ὡς συνήθως χαρακτηρίζεται· εἶναι κάτι πολὺ χειρότερον τῆς παναιρέσεως· «ὁ Οἰκουμενισμὸς εἶναι ὑπέρβασις, ἀμνήστευσις, παραθεώρησις, διὰ νὰ μὴ εἴπωμεν νομιμοποιήσις καὶ δικαίωσις τῶν αἱρέσεων. Εἶναι ἡ ἑτεροδοξία παρηλλαγμένη καὶ μεταμεμορφωμένη, ἣτις ἐπιζητεῖ ἀρμονικῶς νὰ συνυπάρχη μετὰ τῆς καθολικότητος· «ὁ Οἰκουμενισμὸς ἐν τῷ ἱερῷ χώρῳ τῆς Ὁρθοδοξίας εἶναι νόσος πρὸς θάνατον!*».

(*) Τὸ παρὸν κείμενο δημοσιεύεται τώρα γιὰ **πρώτη φορά**, ἀλλὰ εἶχε συνταχθῆ τὸν **Ἀπρίλιο τοῦ 2001**, προκειμένου νὰ ἀπαντήσῃ περιληπτικὰ στὰ ἐρωτήματα τὰ ὁποῖα μᾶς εἶχαν τεθῆ ἀπὸ ἓνα ἐν Χριστῷ ἀδελφό:

«Τί εἶναι τὸ Π.Σ.Ε., ποῖος ὁ σκοπὸς του, τί περιλαμβάνει, ποῖα ἡ πορεία του, τὶ ἐκδηλώσεις πραγματοποιεῖ, ἂν ὅλα αὐτὰ εἶναι σύνομα μὲ τοὺς Κανόνες τῆς Ἐκκλησίας, ποῖοι Κανόνες παραβιάζονται καὶ ὅ,τιδήποτε ἀφορᾷ τὸ θέμα αὐτό, καὶ ὅλα αὐτὰ μὲ τηλεγραφικὸ τρόπο».

* * *

Πηγὲς κατὰ χρονολογικὴν σειρὰ

1. Ἀνδρέου Θεοδώρου, Ὁρθοδοξία καὶ Οἰκουμενικὴ Κίνησις, ἐκδόσεις «Ὁρθόδοξος Τύπος», Ἀθήναι 1972.
2. Ἀνδρέου Θεοδώρου, Ἡ Ὁρθοδοξία χθὲς καὶ σήμερον, ἐκδόσεις «Ὁρθόδοξος Τύπος», Ἀθήναι 1973.
3. Ἀρχιμανδρίτου Ἰουστίνου Πόποβιτς, *«Μία Ὁρθόδοξος Γνωμάτευσις καὶ Μαρτυρία [13/26.11.1974]»*, περιοδ. «Κοινωνία», Μάρτιος-Ἀπρίλιος 1975, σελ. 95-101· ἡμερ. «Ὁρθόδοξος Τύπος», ἀριθ. 235/1.6.1975· περιοδ. «Ὁρθόδοξος Ἐνστασις καὶ Μαρτυρία», ἀριθ. 18-21/Ἰανουάριος-Δεκέμβριος 1990, σελ. 166-173.
4. Β.Θ. Σταυρίδου (ἐπιμ.), *«Τὸ Καταστικὸν τοῦ ΠΣΕ, Ναϊρόμπι, Κένυα (1975)»*, στὸ Ἱστορία τῆς Οἰκουμενικῆς Κινήσεως, βλ. ὑπ' ἀριθ. 11.
5. *«Ἡ οἰκουμενικὴ φύσις τῆς ὀρθοδόξου μαρτυρίας: πορίσματα τοῦ εἰς Valamo Φιλλανδίας ὀρθοδόξου Συμποσίου [24-30.9.1977]»*, περιοδ. «Ἐπίσκεψις» Γενεύης, ἀριθ. 176/15.10.1977, σελ. 9-15 («Παράρτημα»).
6. Γρηγορίου Λαρεντζάκη, *«Βασικαὶ ἀρχαὶ τηρήσεως καὶ ἀποκαταστάσεως τῆς χριστιανικῆς ἐνότητος – Ὁρθόδοξοι ἀπόψεις»*, στὸ «Ἐπιστημονικὴ Παρουσία Ἑστίας Θεολόγων Χάλκης», τ. Α', σελ. 351-365, § III, Ἐν Ἀθήναις 1987.
7. Μ.Π. Γεωργίου Τσέτση, Ἡ Συμβολὴ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου στὴν Ἰδρυση τοῦ Παγκοσμίου Συμβουλίου Ἐκκλησιῶν, ἐκδόσεις «Τέρτιος», Κατερίνη 1988.
8. Μ.Π. Γεωργίου Τσέτση (ἐπιμ.), Οἰκουμενικὸς Θρόνος καὶ Οἰκουμένη – Ἐπίσημα Πατριαρχικὰ Κείμενα, ἐκδόσεις «Τέρτιος», Κατερίνη 1989.
9. Γεωργίου Ν. Λαιμοπούλου (ἐπιμ.), Ἡ Ζ' Γενικὴ Συνέλευσις τοῦ Παγκοσμίου Συμβουλίου Ἐκκλησιῶν – Καμπέρρα, Φεβρουάριος 1991, Χρονικὸ – Κείμενα – Ἀξιολογήσεις, ἐκδόσεις «Τέρτιος», Κατερίνη 1992.

- 10.** Μητροπολίτου Τρανσυλβανίας Ἀντωνίου (Πλαμαδεάλα), *«Σύγχρονη Ὁρθοδοξία – Σύγχρονος Κόσμος. Προβλήματα τῆς συγχρόνου Ὁρθοδοξίας καὶ εἰδικὰ οἱ σχέσεις αὐτῆς μὲ τὴν Οἰκουμενικὴ Κίνηση»*, περιοδ. «Ἐκκλησία», ἀριθ. 11/1-15.7.1994, σελ. 394-396· ἀριθ. 12/1-15.8.1994, σελ. 446-447· ἀριθ. 13/1-5.9.1994, σελ. 498-501.
- 11.** Β.Θ. Σταυρίδου - Ε.Α. Βαρέλλα, Ἱστορία τῆς Οἰκουμενικῆς Κινήσεως, ἐκδόσεις «Π.Ι.Π.Μ.», Θεσσαλονίκη 1996.
- 12.** *«Παράδοξη Ἠθική»*, ἐφημερ. «Καθολικὴ» Ἀθηνῶν, ἀριθ. 2802/16.1.1996, σελ. 4.
- 13.** Χρήστου Γιανναρά, Ἀλήθεια καὶ Ἐνότητα τῆς Ἐκκλησίας, ἐκδόσεις Γρηγόρη, Ἀθήνα 1997.
- 14.** Ἀρχιμανδρίτου Κυπριανοῦ Ἀγιοκυπριανίτου, *«Τὸ "Π.Σ.Ε.": ἡ ὁρατὴ ἐκδήλωσις τῆς Unae Sanctae; – Ἡ πατερικὴ στάσις καὶ μαρτυρία τοῦ π. Ἰουστίνου Πόποβιτς»*, περιοδ. «Ἅγιος Κυπριανός», ἀριθ. 267-268/Ἰούλιος-Ὀκτώβριος 1995, σελ. 67-72. Ἀνεδημοσιεύθη βελτιωμένο στὴν «Σειρὰ Β΄: Συμβολὴ στὴν Ἀντιοικουμενιστικὴ Θεολογία» (Β2 - Ἀθήνα 1997, σελ. 99-111).
- 15.** Ἀρχιμανδρίτου Κυπριανοῦ Ἀγιοκυπριανίτου, *«Ἡ στάσις ἔναντι τῆς Οἰκουμενικῆς Κινήσεως ἐπανεξετάζεται πανορθόδοξως σὲ τεταμένη ἀτμόσφαιρα»*, περιοδ. «Ὁρθόδοξος Ἐνημέρωσις», ἀριθ. 22/Ἰούλιος-Σεπτέμβριος 1998, σελ. 117-122.
- 16.** Ἀρχιμανδρίτου Κυπριανοῦ - Ἱερομονάχου Κλήμεντος Ἀγιοκυπριανιτῶν, *«Ἡ Ἡ΄ Γενικὴ Συνέλευσις τοῦ "Π.Σ.Ε." στὴν Χαράρε τῆς Ζιμπάμπουε»*, περιοδ. «Ὁρθόδοξος Ἐνημέρωσις», ἀριθ. 31/Ἰανουάριος-Μάρτιος 1999, σελ. 129-132 καὶ ἀριθ. 32/Ἀπρίλιος-Ἰούνιος 1999, σελ. 133-136.
- 17.** Ἀρχιμανδρίτου Κυπριανοῦ Ἀγιοκυπριανίτου, *«Ἡ βαθεῖα κρίσις τοῦ "Π.Σ.Ε." – Ἄνεμος ἀποθεολογήσεως»*, περιοδ. «Ὁρθόδοξος Ἐνστασις καὶ Μαρτυρία», περίοδος Β΄, ἀριθ.1/Ἰανουάριος 2000, σελ. 37-47.